

Regulament de ordine internă pentru uzul unităților școlare

Se dedică aceasta piesa miilor de elevi abuzati zilnic în sistemul concentraționar educațional din România.

Motto:

Number one rule in prison: *keep your head down* and see your sentence out.

Personaje:

Sebi, elev în clasa a 12-a

Alex, elev în clasa a 12-a, rocker, tricou specific, geaca de piele, tatuaj pe un braț.

Directoarea

Nea Matei, portar

Scena 1

Holul de la intrarea în liceu. Vine Sebi cu căștile în urechi și mâinile în buzunare. Forfotă pe hol, o zi obișnuită de liceu. Nea matei fuge după Sebi și îi pune o mână pe umăr, îl oprește. Nea Matei abia mai respiră, se vede nu e obișnuit cu exercițiul fizic.

NEA MATEI:Îmi pare rău, dar nu poți intra în liceu.

SEBI:(își scoate căștile din urechi) Poftim?

NEA MATEI:Îmi pare rău, dar nu poți intra în liceu.

SEBI:Cu mine vorbești?

NEA MATEI:Păi dacă pe tine am pus mâna normal că cu tine vorbesc.

SEBI:Nea Matei, e o glumă?

NEA MATEI:Nici o glumă, băiete. De azi nu mai ai voie în liceu.

SEBI:Dar ce-am făcut? M-au exmatriculat?

NEA MATEI:Ăăăă, eu n-am de unde să știu asta.

SEBI:Păi și atunci de la cine să aflu?

NEA MATEI:Ăăăă. Nu știu. Poate doamna directoare să știe ceva...

SEBI:Bun, mă duc la ea atunci.

NEA MATEI:(*i se pune în drum*) Nu se poate. N-ai voie să intri în liceu.

SEBI:(*ușor iritat*) Nea Matei, fii om de înțeleș. Cum să rezolv problema asta dacă nu vorbesc cu cineva? Și toți oamenii cu care pot vorbi sunt în liceu.

NEA MATEI:Eu așa am primit dispoziție.

SEBI:De la cine?

NEA MATEI:De la doamna directoare.

SEBI:Care ce a zis mai exact?

NEA MATEI:(*încurcat*) E și afiș la avizier.

SEBI:Ce afiș?

NEA MATEI:Scrie că nu poți intra în liceu până nu te tunzi. Nici tu nici Alexandru Ionescu.

SEBI:la să văd și eu afișul ăsta. (*vrea să treacă*)

NEA MATEI:(*iar îi barează calea*) Păi... ai uitat?

SEBI:A, da, nu am voie să trec. Păi și cum facem?

NEA MATEI:Păi eu ...nu știu.

SEBI:Dacă mi-l aduci aici?

NEA MATEI:Ce să aduc?

SEBI:Afișul de la avizier.

NEA MATEI:Păi... n-am eu voie să îl scot.

SEBI:Nea Matei, 5 minute îl scoți ca să citesc și eu minunea. Ori asta ori mă lași să mă duc până la avizier.

NEA MATEI:Asta nu!

SEBI:Atunci aștept aici.

NEA MATEI:Dar sigur aștepți? Promiți să nu intri la clasă? Că eu tot vin după tine și te scot. Și mai iese și scandal.

SEBI:Am zis deja că aștept aici. Ce naiba, nea Matei?

NEA MATEI:Bine. Mă întorc. (*pleacă*)

NEA MATEI:(*intră cu o foaie de matematică scrisă de mână*) Uite-o.

SEBI:(*citind foaia cu glas tare*) " Elevii Nicolici Sebastian XII E și Ionescu Alexandru XII B nu vor mai intra în liceu decât după ce se tund, începând de azi, marți, 6 martie. " Ce e porcăria asta?

NEA MATEI:Păi nu vezi? Nu ai voie în liceu cât timp ai plete. (*dezolat*) Până nu te tunzi nu te pot lăsa să intri.

SEBI:Și dacă veneam cu glugă pe cap, ce făceai, nea Matei? Mă puneai să îmi scot gluga să mă controlezi?

NEA MATEI:Păi... cam da.

SEBI:Percheziții în buzunare când o să începeți să faceți?

(*intră Alexandru grăbit. Nu se uită în jur. Nea Matei îl oprește*)

NEA MATEI:Alo, domnu, unde vă grăbiți?

ALEX: Poftim? Cu mine vorbiți?

NEA MATEI:Păi da. Nu ai voie în liceu.

ALEX: De ce?

SEBI:Citește asta. (*îi întinde foaia*)

ALEX: (*citește repede*) Nu înțeleg.

NEA MATEI:Regulamentul intern al liceului. Nu aveți voie cu plete.

SEBI:Unde scrie asta în regulamentul intern?

NEA MATEI:Păi... nu știu. Dar elevul trebuie să aibă o ținută cuviincioasă și decentă. Asta scrie.

ALEX: (*iritat*) Sunt foarte decent. Am hainele pe mine, nu sunt în chiloți. Ce dracu, nea Matei?

SEBI:Stai. Nu te certa cu el, că nu el face regulile. Hai să vorbim cu directoarea.

ALEX: Hai.

NEA MATEI:Păi nu am voie să vă las în liceu.

SEBI:Nea Matei, nu ai voie să ne lași la ore. Directoarea e altă chestie.

NEA MATEI:Nu scrie nimic de directoare pe foaia asta. Liceu zice, liceu este. Tot liceul.

SEBI:Și acum nu suntem în liceu?

NEA MATEI:Ba da dar... o să plecați în curând.

ALEX: Am și eu o întrebare. Dacă rupeam o foaie din caietul de mate, una exact ca asta, și scriam pe ea: doamna directoare nu are voie să mai intre în liceu de azi, și o puneam la avizier, ai mai fi ascultat de ordinul ăsta?

NEA MATEI: Normal că nu.

ALEX: Și atunci de ce de fițuica asta e lege?

NEA MATEI: *(îi ia foaia din mână cu grijă)* Păi foaia asta e semnată de doamna directoare!

ALEX: *(ia foaia înapoi)* Și eu îi pot imita semnătura în doi timpi și trei mișcări.

NEA MATEI: Da, dar doamna directoare mi-a dat ordinul verbal și personal.

ALEX: Aha.

SEBI: *(către Alex)* Alex, nu te enerva. Stai calm că lămurim chestia asta. Nea Matei, fii om de înțeles. Lasă-ne să vorbim cu directoarea.

NEA MATEI: Păi voi credeți că intră oricine așa la ea? Trebuie programare, audiențe.

SEBI: E un caz de forță majoră. Să își amâne și ea cafeluța de dimineață pentru noi dacă tot ne-a băgat în porcăria asta.

NEA MATEI: Nu pot, mă băieți. Fiți și voi înțelegători. Ordinul e ordin. Credeți că dacă era după mine nu vă lăsam? Dar a insistat...

SEBI: Nu e vorba de asta. Ordinul e pentru mers la clasă, de ce trebuie să mă repet?

NEA MATEI: Băieți, eu zic că am discutat destul. Hai, fiți buni și duceți-vă. E o frizerie pe colț, vă tundeți repede și nu mai avem probleme. Dacă plecați acum nu pierdeți decât prima oră. Doar o absență pe ziua de azi. Hai să fim oameni de înțeles. Știți unde e frizeria? Intrați acolo și cereți cu nea Costică. Îi spuneți că v-am trimis eu și se rezolvă.

SEBI: Nu ne ducem la nici o frizerie. Nea Matei, mai discutăm mult degeaba?

NEA MATEI: *(ridică umerii neputincios)* Eu alt sfat nu vă pot da...

ALEX: Dacă doamna directoare ne dădea ordin să ne pictăm cu picățele roz pe față unde ne trimiteai, nea Matei? La salonul de machiaj profesionist? Sau acolo nu cunoști pe nimeni personal?

SEBI: Alex, nu cu el stăm de vorbă. Hai să nu mai pierdem timpul.

ALEX: Hai la directoare. *(se îndreaptă amândoi spre ieșirea din scenă pe partea opusă intrării lor. Nea Matei le sare în față)*

NEA MATEI: Mă, băieți, ce faceți? Am zis să plecați.

SEBI: Îmi pare rău, nea Matei, dar mai bine te dai la o parte.

NEA MATEI: Mai bine plecați voi.

SEBI: Nu plecăm nicăieri.

NEA MATEI: Mă, băieți, de ce vreți voi scandal? *(Nea Matei îl apucă pe Sebi de braț și încearcă să îl țină. Și Sebi și Alex sunt mai înalți decât el, nu e nevoie de luptă, nea Matei nu le poate face față la*

amândoi, cu toată burticica lui respectabilă. Alex vine pe la spate și îi imobilizează mâinile. Apoi amândoi băieții îl țin să nu se miște, nea Matei se zbate furios.) Ce e asta? Ce faceți?

SEBI:(*calm și intens*) Nea Matei, chiar nu avem nimic cu dumneata, personal. Noi ne ducem la directoare, fie că ne dai voie, fie că nu. O să îi spunem că te-ai opus, dacă te încălzește cu ceva.

NEA MATEI:(*rugător*) Măi, băieți, nu vreți voi să mergeți la clasă? Au început orele...

ALEX: Păi parcă nu aveam voie.

NEA MATEI:Vă las eu, pe ascuns. Și doamna directoare nu află nimic. Ei îi spun că nu ați putut intra. Numai nu vă duceți la ea!

SEBI:Nu, nea Matei. Nu am de ce să intru pe furiș în liceul meu, să mă preling pe lână ziduri. Ori mă exmatriculează ori mă primește în liceu ca pe toată lumea. Vii și tu?

ALEX: Normal că vin.

SEBI:Eu zic că mai bine mă lași doar pe mine să vorbesc.

ALEX: Eu zic să nu mai pui condiții că tot eu vin, fie că vrei tu fie că nu.

(Sebi și Alex ies)

Scena 2 – în biroul directoarei

Birou mare, cu poze înrămate pe masă, o vază cu flori, calculator. Doamna directoare își bea cafeaua relaxată și răsfoiește presa. Sună telefonul directoarei.

Directoarea: (*răspunde la telefon*) Alo? Da, eu. Cum ai zis? Care Alex și Sebi? (*pauză*) Nicolici și Ionescu? Păi nu am zis că nu intră în liceu? (*pauză*) Cum adică vin la mine? Tu ce păzești acolo la poartă? (*pauză*) Ascultă, nea Matei, dacă ăștia intră la mine în birou, tu nu mai ai slujbă de azi, să fie clar. (*pauză*) Pentru că nu mă interesează! Am dat un ordin! Vii și îi culegi din drum. (*pauză*) Atunci cheamă poliția, chiar nu mă interesează. (*pauză*) Nu avem ce discuta, nea Matei. (*trânțește telefonul în furcă nervoasă. Se gândește câteva secunde apoi se îndreaptă spre ușă cu gândul să se închidă cu cheia înăuntru, dar e prea târziu. Alex și Sebi au intrat.*)

DIRECTOAREA: Ce căutați aici?

SEBI:Am venit în audiență.

DIRECTOAREA: Aveți programare?

SEBI:Nu ne trebuie programare. Avem dreptul legal să fim primiți în audiență.

DIRECTOAREA: I-auzi. Și programările de ce mai există?

SEBI:Ca să ne simțim cu toții importanți și ocupați.

DIRECTOAREA: Oricât vi s-ar părea vouă de neînțeleș, unii oameni chiar sunt ocupați. Nu puteți da buzna așa peste mine când aveți voi chef. Unde s-ar ajunge dacă toată lumea ar proceda așa?

SEBI: Aveți audiență cu altcineva la ora asta?

DIRECTOAREA: Nu, dar... am treabă.

SEBI: și noi avem o urgență.

DIRECTOAREA: Da, voi aveți o întâlnire urgentă cu frizerul. Pe care văd că nu ați onorat-o. Așa că nu avem ce discuta. Nu aveți ce căuta în biroul meu, nu aveți ce căuta în liceu. Discutăm după ce vă tundeți.

SEBI: Și eu zic că nu aveți dreptul să ne impuneți așa ceva.

DIRECTOAREA: Nu discut deciziile mele cu voi. Dacă vreți să vă trimiteți părinții aici, cu ei discut oricând.

ALEX: Dar noi ce-avem? Sunem handicapați?

DIRECTOAREA: Sunteți minori și nu puteți decide.

ALEX: I-auzi.

DIRECTOAREA: Aștept să ieșiți.

ALEX: Nu plecăm nicăieri până nu discutăm.

DIRECTOAREA: Nu înțelegeți că nu am timp de prostiile voastre?

SEBI: Eu cred că v-ați făcut timp atunci când ați pus anunțul la avizier. Doumneavoaștră ați început toată chestia asta.

DIRECTOAREA: *(se gândește puțin)* V-am oferit șansa să plecați, nu ați luat-o, acum o să suportați consecințele. Vă puteți considera exmatriculați începând din acest moment. Dar, fiind ultima oară când ne vedem, am să vă acord această audiență, măcar atâta pot face și eu. *(tăcere)* Ei, nu ziceți nimic?

ALEX: *(se așează comod pe unul din scaunele din birou. Sebi se așează și el. Stau amândoi față în față cu directoarea care e dincolo de birou, protejată cumva de asta. Se așează și ea)* Cred că v-ar fi stat bine ca gardian de închisoare, doamna directoare. Vă face o plăcere evidentă să vă exercitați autoritatea. Am citit undeva că puterea e ca un drog. După ce comanzi oameni nu mai poți trăi fără asta. Spuneți-mi, v-ați gândit ce o să faceți după ce vă expiră mandatul?

DIRECTOAREA: Dacă am acceptat să vorbim, am acceptat sub anumite condiții. Nu permit obrăznicile. Încă o obrăznicie ca asta și ieșiți pe unde ați intrat.

SEBI: Doamnă directoare, eu o să fiu scurt și la obiect.

DIRECTOAREA: *(zâmbește în timp ce citează din Caragiale)* Scurt stimabile, dacă mă iubești. Dorința adunării.

SEBI: Doamna directoare, eu am plete. Îmi place cum arăt cu ele, m-am obișnuit cu imaginea mea în oglindă, asta e identitatea mea. Dacă m-aș tunde nu m-aș mai recunoaște. Cu ce vă deranjează pe dumneavoastră personal pletele mele?

DIRECTOAREA: Nu e vorba că mă deranjează pe mine personal. Deși, dacă erai fiul meu... nu te-aș fi lăsat eu să ajungi aici. Numai golani nespălați au plete și eu nu o să permit golăneala în liceul meu.

SEBI: Golani, plete, tuns obligatoriu. Vă dați seama că nu mai trăim în comunism? Știu că pe părinții mei i-au persecutat comuniștii, pe vremea aia se prindeau studenții pe stradă și erau tunși. Mi-au povestit chestia asta și eu m-am mirat. Tata a pățit-o, dar era dictatură pe atunci. Faptul că dumneavoastră personal pletele vă evocă mizeria sau golănia, e problema dumneavoastră personală. Asocierile astea mentale sunt psihanalizabile dar nu e locul meu să analizez ce înseamnă pentru că eu chiar nu mă pricep. Chestia e că alții fac alte asocieri. Plete = roackeri, pentru unii. Eu și Alex suntem roackeri, și o știți prea bine. Dacă ne cereți să renunțăm la plete, ne cereți să renunțăm la identitatea noastră.

DIRECTOAREA: ce identitate? Ce e aia identitate? Acum sunteți roackeri, peste câțiva ani nu o să mai fiți. Am și eu copii și știu cum se schimbă. Azi vă place rockul, mâine manelele! Las că știu eu!

ALEX: *(șuieră printre dinți)* Nu știți nimic.

SEBI: dacă copiii dvs s-au schimbat, nu înseamnă că noi o să ne schimbăm. Nu generalizați dintr-o experiență întâmplătoare. Noi nu suntem golani și nu suntem jechoși. Venim la ore, avem note cât de cât OK, v-am adus medalii de la olimpiade. Deci unde e golănia? Că eu tot nu înțeleg.

DIRECTOAREA: *(dură, rigidă, citează)* Regulamentul intern al liceului cere elevilor o ținută decentă.

SEBI: *(calm tot timpul, politicos, încearcă să scoată un răspuns rațional de la ea. Pentru că dacă o poate aduce pe terenul rațiunii, știe că poate să câștige)* Este definită decența asta în regulamentul intern?

DIRECTOAREA: Nu, dar toată lumea știe ce e aia decent.

SEBI: Nu toată lumea are aceeași definiție. Pentru mine pletele sunt ceva foarte decent, pentru dumneavoastră este evident că nu. Dar cât timp nu definiți limitele decenței în regulament, puteți impune orice măsură aberantă în numele acestei decențe. Cât timp nu definiți nimic, lăsați loc la abuzuri. De pildă eu cred că manelele sunt indecente. Am totuși colegi de clasă care au sonerii la telefoane cu manele. Ce mă fac cu ei? Îi reclam că încalcă regulamentul? și cui îi reclam? și cine decide? Că eu zic una, ei alta. În regulament nu scrie nimic despre cazurile astea. De aia mă și mir că l-ați invocat. E un document atât de șubred și de illogic, încât eu nu m-aș baza pe el.

DIRECTOAREA: Nu trebuie să fiți voi de acord cu definiția dată de mine pentru decență. Ajunge să fie de acord consiliul profesoral, și ei sunt de aceeași părere cu mine.

SEBI: S-a ținut un consiliu special pe tema asta? S-a decis asta cu majoritate? Există un proces verbal al acestui consiliu?

DIRECTOAREA: Nu, dar se poate organiza.

SEBI: Atunci pe ce vă bazați când spuneți că toți gândesc așa?

DIRECTOAREA: Am vorbit cu ei, îmi cunosc colegii, știu cum gândesc și ei.

ALEX: Bârfele la o cafea în cancelarie nu sunt relevante.

DIRECTOAREA: Poftim?

ALEX: Ați auzit bine ce am zis.

DIRECTOAREA: Tu acum o să ieși afară.

SEBI: Stați, stați, opriți-vă. Alex, calmează-te și lasă-mă să discut calm cu ea. (*printre dinți*) Nu strica totul.

ALEX: Ce să discuți? Nu vezi că nu înțelege nimic? Doar se acoperă cu minciuni. Nu poate justifica cu nimic decizia asta aberantă dar știe ea că profii ar fi votat pentru asta în consiliu. Dar ce nu a ținut consiliul ăla? Pentru că știa și ea că nu e nimeni nebun să voteze așa ceva. (*către directoare*) Nu o să țineți nici un consiliu și nu o să decideți nimic legat de asta. Pentru că știți și dumneavoastră foarte bine ce o să se întâmple dacă o să puneți pe hârtie aberația asta. O să vă scadă elevii. Nu o să mai fie atâția candidați pe loc la Miron Costin când o să se afle că profii de aici au fost atât de naziști încât au reglementat cum trebuie să arate elevii. Și nu o să faceți prostia să aveți o hârtie cu o decizie atât de aberantă pentru că știți foarte bine că puteți fi dați în judecată pe baza ei. Păstrați abuzul la cote mici, verbal așa, pe la colțuri. Vă umflați mușchii la intimidare că poate pică vreun fraier, dar știți ce? Cât timp nu aveți vreo acoperire legală, am să ignor abuzurile astea.

DIRECTOAREA: (*albă de indignare*) Nimeni nu mă face pe mine nazistă! Da, elevii trebuie să arate cuviincios! Acum 3 ani am vrut să introducem uniforme dar ați făcut grevă și am renunțat. M-am zbatut să aflu cine a avut ideea grevei dar nimic. Acum însă știu! Voi doi sigur v-ați băgat coada și acolo. Iar pentru asta, dragii mei, pentru asta chiar că vă exmatriculez. Felicitări tuturor, ați pierdut BAC-ul de anul ăsta.

ALEX: (*se așează relaxat pe un scaun, ironic*) Ei, acum că am pierdut și BAC-ul și liceul și tot, nu mai avem ce pierde, nu? Ne tot amenințați cu BAC-ul ăsta de ne-ați înebunit de cap. Ca și cum noi nu avem alte idealuri în viață. Noi pentru BAC trăim, noi pentru BAC murim. Știți, puteați să ne faceți figura cu tunsul de acum un an dar pe vremea aia eram mici. Acum mai avem 3 luni până la BAC, suntem cu un picior aproape în prag, avem prea multe de pierdut, v-ați gândit, și o să facem orice doriți. Doar nu o să pierdem noi sfântul BAC! Ei, și dacă îl pierdem ce? Ce mare chestie? Tot îi dați cu BAC-ul, BAC-ul, vă credeți foarte puternici cu biciul ăsta în mână. Adică chiar credeți că oamenii o să renunțe la demnitatea personală pentru un rahat de examen?

DIRECTOAREA: te rog să îți măsoari cuvintele în biroul ăsta! Nu permit obscenități!

ALEX: Dar le faci. Ce gest e mai obscen decât să îți pui mâinile în șold și să dai afară elevii din liceu pe criterii arbitrare? Dar de la mine în schimb ceri decentă!

DIRECTOAREA: tu nu mă tutuiești pe mine, să fie foarte clar!

ALEX: OK, nu vă mai tutuiesc. Dar dacă tot ne exmatriculați, eu vreau și banii înapoi.

DIRECTOAREA: (*sincer uimită*) Ce bani?

ALEX: Bani pentru fondul clasei. Ția pe care îi mulgeți de la părinții noștri în fiecare semestru. Milioanele alea băgate în clase, în pereți și în laboratoare. Eu plec dar banii părinților mei rămân aici. Îi vreau înapoi.

DIRECTOAREA: voi ați profitat de zugrăveli și de laboratoare! V-ați folosit de renovările astea!

ALEX: Nu ne-am folosit de nimic. Pe noi nu ne-a întrebat nimeni dacă vrem să renovăm liceul și să stăm ca țigani cu cortul, să ne înghesuim în clase străine, să ne dați peste cap tot orarul că se renovează. Nouă nu ne-a cerut nimeni nici o părere, dar banii da. și fără facturi, subliniez asta.

DIRECTOAREA: Dacă nu au fost bani de la minister...

ALEX: Așa, și? Trebuia să le băteți lor cu pumnul în masă, nu nouă. Dar dumneavoastră știți să țipați doar la ăia mai mici. Trebuia să le ziceți: nu pot să conduc un liceu care stă să se prăbușească, nu îmi asum responsabilitatea. Dar nu, ați acceptat vrăjeala lor că nu au bani, și ne-ați pus pe noi să plătim. Cât timp voi nu îi presați pe cei din minister, nici ei nu au motive să preseze mai sus să primească bani. Ei nu au dat nici un bănuț dar liceul s-a renovat ca prin minune! Să tot conduci ministere din astea! Și dacă nu zugrăvești liceul ce era? Nu ne cădea tavanul în cap, nu muream de la igrasie. Ați știut să ne chinuiți patru ani de zile cu șantierul ăsta. Și încă nu s-a terminat. Noi dăm acum bani pentru un liceu frumos în viitor. Urmașilor urmașilor noștri. Mi-ați chinuit părinții ani de zile. Tata a fost șomer doi ani, îi era greață să vină la ședințele cu părinții pentru că știa că trebuie să lase mereu bani. Dar venea! Să nu își facă băiatul de rușine! Să nu fie el singurul care nu dă bani. V-a durut fix în pix de asta. Că tot ajutorul lui de șomaj s-a dus pe zugrăvelile voastre! Așa că eu vreau banii înapoi. Fără ei nu plec din liceul ăsta.

DIRECTOAREA: Uite, ce, te rog nu fii obraznic. De unde să știu eu cât a dat tatăl tău?

ALEX: Exact! De unde să știți dacă niciodată nu a primit o factură sau o chitanță? Și după ce că voi ați făcut evaziunea fiscală, tot voi cu gura mare. Să nu fiu obraznic. Să nu ce? A, și mai vreau ceva. *(se duce spre dulapul cu diplome, cupe și medalii din biroul ei. În fiecare liceu există un dulap din ăsta cu trofee)* Îmi vreau diplomele înapoi și medaliiile. Pe toate diplomele mele luete la olimpiade și la concursuri scrie liceul " Miron Costin ". Văd că le aveți aici în dulap. Știți să vă mândriți cu succesele mele dar pe mine mă aruncați la gunoi. Nu plec fără astea. Unde e cheia de la dulap?

DIRECTOAREA: *(scârbită)* Nu e închis.

ALEX: *(deschide dulapul și începe să scoată diplome și medalii, citindu-le pe rând)* Locul întâi la olimpiada de fizică pe țară, Alexandru Ionescu, liceul Miron Costin. Locul doi la mate, Alexandru Ionescu, liceul Miron Costin. Concursul național de înot. Medalia de aur. Și pe toate scrie Miron Costin. Sebi, asta e a ta. Locul întâi la floretă. *(îi întinde o medalie)* Ai zice că în Miron Costin înfloresc geniile după diplomele astea. Numai piedici și bețe în roate ați știut să ne puneți.

DIRECTOAREA: Cine v-a meditat pe gratis pentru olimpiadele alea? Nu profesorii din Miron Costin?

ALEX: Profii ăia ne-au pregătit pentru olimpiade pentru că erau ei de treabă, și au făcut-o în timpul lor liber, personal. Nu am auzit să fi fost plătit vreun prof pentru munca asta suplimentară. Așa că Miron Costin sau nu, ei o făceau oricum.

DIRECTOAREA: Acum că v-ați luat diplomele, cărați-vă din biroul meu.

ALEX: Nu cred că m-ați auzit bine prima oară. Vreau și banii băgați de tata în liceu.

DIRECTOAREA: Nu am de unde să ți-i dau.

ALEX: Atunci nu plecăm.

DIRECTOAREA: *(încearcă să pară calmă, ridică telefonul)* Atunci eu chem poliția.

ALEX: Chemați-o, vă rog. *(Alex se duce la ușă și o închide cu cheia)* Am să vă dau și un motiv să o chemați, ca să nu vină săracii de ei degeaba. Acum dumneavoastră nu mai puteți ieși. *(cât timp directoarea vorbește la telefon Sebi și cu Alex vorbesc în șoaptă, pare că se ceartă.)*

DIRECTOAREA: *(ridică telefonul)* Nea Matei, cheamă poliția. *(ascultă nervoasă)* Nu știu ce le spui, dar cheam-o. M-au închis în birou. Da, au cheia. Normal că nu mai pot ieși! *(pauză)* Ce pompieri? Am zis poliția. *(pauză)* Chiar nu mă interesează sfaturile tale acum, nea Matei. *(trânțește telefonul nervoasă)* Bun. Observ că vă place să plusați, ca la pocher. O exmatriculare nu era de ajuns. Acum vreți să cunoașteți puțin și arestul poliției. Ce urmează?

ALEX: Suntem minori, doamna directoare, nu o să ne aresteze nimeni.

DIRECTOAREA: Ți fi voi minori, dar răspunzători penal sunteți. De la 16 ani. Așa că nu vă amăgiți că scăpați cu asta.

ALEX: Mă bucur sincer că eu pentru lege sunt ca un adult și răspund pentru faptele mele, dar pentru dumneavoastră sunt tot un mucos căruia i se zice ce să facă. Dacă fac acum o crimă legea spune că știam ce fac; dacă aleg să nu mă tund, atunci nu e spre binele meu, îmi zic alții că eu sunt mic, nu știu. Eu zic că ar trebui să vă decideți odată cum ne tratați. Ori suntem adulți ori nu mai suntem.

DIRECTOAREA: Nu sunteți adulți, pentru mine asta e clar.

ALEX: Și pentru mine e clar că a fi adult nu e o chestiune de vârstă. Eu pot să pariez că dumneavoastră nu v-ați maturizat psihic și emoțional încă. Am văzut oameni imaturi și la 60 de ani.

DIRECTOAREA: Știi ce? Asta nu îți permit! *(începe să caute ceva furioasă într-o agendă)*

SEBI: Frate, calmează-te. Pare că ți-ai ieșit din minți.

ALEX: Să mă calmez ca să ce? Nu vezi că nu se poate raționa cu ea?

SEBI: Nu am încercat noi îndeajuns. Și orice încerc eu să construiesc tu vîi și îmi tai craca. Așa nu se poate lucra!

ALEX: OK, lucrează. Eu nu mă mai bag.

SEBI: Dă-mi cheia să o țin eu.

ALEX: Ce, n-ai încredere în mine? Lasă să o țin eu mai bine, cine știe cum te îmbârligă pe tine și i-o dai.

SEBI: Păi tot o să îi dăm cheia în cele din urmă, nu?

ALEX: O să vedem.

DIRECTOAREA: *(a găsit ce căuta în agendă. Formează un număr de telefon)* Bună ziua, doamna Ionescu? Sunt directoarea de la liceul Miron Costin. Mă aflu în biroul meu și fiul dumneavoastră, Alexandru, a dat buzna peste mine și m-a închis aici. Refuză să îmi dea cheia sau să plece. Da, doamnă, ați auzit foarte bine, fiul dumneavoastră ia ostatici. Vă rog să încercați să îl controlați pentru că eu.... Nu știu cum l-ați crescut, doamnă, dar nu înțeleg să sufăr eu pentru asta. *(vine Alex repede și îi smulge telefonul cu tot cu fir din mână și îl aruncă într-un colț)* Dar asta e violență!

ALEX: De unde aveți numărul mamei?

DIRECTOAREA: *(se uită la agendă, vrea să o ascundă repede dar Alex i-o ia din mână și smulge pagina respectivă.)* Te rog foarte mult să te calmezi! Țsta e vandalism și vei plăti pentru asta.

ALEX: Ce-o să-mi faceți?

DIRECTOAREA: Nu uita că poliția va ajunge din minut în minut aici și am să le povestesc tot. Și că mi-ai distrus telefonul și agenda.

ALEX: Bine. *(îi sună telefonul mobil. Îl scoate din buzunar, se uită la ecran, se întunecă la față. Îl închide)* Doamna directoare, ăsta nu e vandalism. E autoapărare. Folosiți cuvinte aiurea, am observat asta. Dacă doriți neapărat vandalism, se rezolvă și asta. *(trânțește jos niște dosare de pe birou)* Câteva foi pe jos nu sunt vandalism. Vandalism ar fi chiar asupra persoanei dumneavoastră. De pildă să vă tund. Pentru că și dumneavoastră aveți plete. Și pletele, am învățat noi azi, copii, sunt indecente. Eu vă fac acum un bine și vă readuc la decență.

DIRECTOAREA: *(în șoaptă)* Nu ai îndrăzni să faci asta.

ALEX: De ce nu? Mai am ceva de pierdut? Dacă tot mă duc la fund, măcar să vă dau o lecție. Unde e foarfeca? *(începe să caute prin sertarele biroului, răscolește, aruncă totul pe jos)* Pletele sunt indecente! Pletele sunt semnul fiarei! Roackerii! Sataniștii! Ateii! Tot răul lumii e în pletele astea sau în amărâțul meu de tatuaj. *(a găsit o foarfecă de hârtie)* Ia te uită. Ce avem noi aici?

(directoarea fuge lângă ușa. Zgâlțâie ușa, dă cu pumnii în ea. Alex se apropie de ea)

ALEX: Stați că vreau să vă întreb ceva. De ce fetele au voie cu plete și noi nu? De ce fetele iau sistematic note mai mari decât băieții? Nu la toate materiile, doar acolo unde predau doamne profesoare. Toți știu de porcăria asta dar nimeni nu se miră. Cică așa sunt disciplinați băieții, cu note. Dar de ce mai există notă la purtare dacă nu pentru disciplină? Notele la materii se dau pentru cunoștințe și atât. Eu și cu Sebi nu am luat niciodată un 10 la engleză, și nici alți băieți la doamna Popescu. Pentru că suntem băieți. Odată, la o teză, am schimbat lucrările, ca să o încercăm. Adică eu m-am semnat pe lucrarea Mariei și ea pe a mea. Și ce să vedeți, deși Maria era fată de zece pe linie, acum a luat un 7 mare. În schimb pe lucrarea mea scria 10 cu felicitări pentru originalitate. Și cam așa stau lucrurile la mai multe materii. Acum noi nu avem voie cu plete că suntem băieți. Notele noastre sunt sistematic mai mici, tot pentru că suntem băieți. Conduceți un liceu plin de abuzuri de autoritate, doamnă directoare. Și în loc să investigați asta, vă luați tot de noi.

DIRECTOAREA: *(speriată dar încearcă să își păstreze o aparență de autoritate)* Nu știu despre ce vorbești. Trebuia să depui o plângere.

ALEX: Dar nu mi s-a întâmplat doar mie, înțelegeți asta? Tuturor li se întâmplă! Și la cine să reclam? La șefa abuzurilor din liceu? Când ați dat dumneavoastră personal un 10 unui băiat? Ultimul zece vă mai amintiți când a fost? (*tăcere*) Doamna directoare , uitați-vă la mine ce calm sunt. Și așa calm și în toate mințile vă spun că am să vă tund. Acum, pe loc. Că asta nu mai e dreptate. Noi nu avem voie cu plete, fetele au că așa decide nu se știe cine. Așa că am să vă tund. și un an doi, cât o să umblați așa prin liceu până vă crește părul la loc, oricine o să vă vadă o să își zică: ia uite la doamna directoare, este dovada vie că nu poate călca în picioare oamenii. Că și abuzul este pedepsit. A învățat o lecție. Sincer, eu acum știu că nu o să învățați nici o lecție. Oamenii ca dumneavoastră sunt opaci, nu învață niciodată nimic, pentru că ei știu totul de la început. O să vă tund și nu o să înțelegeți de ce. Dar o fac pentru mine. Ca să fiu eu împăcat că nu m-am lăsat călcat în picioare. Și de fiecare dată când o să vă uitați în oglindă o să vă gândiți la mine și o să dați din cap îngrijorată, ntz ntz ntz, copiii din ziua de azi. Au scăpat cu totul de sub control. Ți nici nu o să vă treacă prin cap că voi ați scăpat de sub control, că vă credeți dumnezei pe pământ și pe ăștia ca noi ne călcați în picioare.

(Alex se apropie cu foarfeca de ea. Directoarea își duce mâinile la cap. Sebi vine spre Alex și îi oprește mâna în aer.)

SEBI:Stai. Dă-mi foarfeca.

ALEX: Spune-mi un singur motiv pentru care să ți-o dau.

SEBI:Dacă tu o ciopârțești acum, ea o să aibă dreptate. Ea o să fie victima și noi criminalii. Nu o să mai conteze cine a făcut primul abuz.

ALEX: Așa, și?

SEBI:Și o să fim și noi ca ea.

ALEX: Poți să pleci dacă nu vrei să iei parte la asta.

SEBI:Nu eu trebuie să plec, tu trebuia să pleci de mult. Am venit aici ca să discutăm rațional și să îi demonstrăm că a greșit. Dar tu ai stricat totul din secunda zero. Dacă mă lăsați doar pe mine să vorbesc cu ea, acum am fi terminat deja. Dar a trebuit să vii și tu ca să sfidezi! Să arăți tu cum scuipi pe autoritate! Ți-au și sticlit ochii când ai văzut ocazia. Ok, acum ai scuipat pe autoritate. Ai o directoare mică și speriată în fața ta, o să o tunzi și gata. What's next?

ALEX: După ce o să o tund o să îi fie frică de mine și o să mă respecte. Deci o să fiu un om pentru ea, înțelegi, o persoană! Acum nu discută cu mine că sunt minor, iresponsabil, naiba știe ce.

SEBI:Fiule, o să te învețe acum moșul ceva și tu o să ții minte lecția asta toată viața că a doua oară nu ți-o mai spun. Nu poți umbla prin viață câștigând respectul tuturor proștilor. Că nu e timp pentru asta. Și am să îți mai spun un mic secret: nu vrei să te respecte proștii. Vrei să te respecte ăia deștepții, ăia pe care nu trebuie să îi ameninți ca să stea de vorbă cu tine. ăia care nu te iau de sus doar pentru că ești mai tinerel decât ei cu un an sau o lună. Ce faci acum cu respectul ei?

ALEX: Nu știu. Dar cineva trebuie să îi dea o lecție.

SEBI:De acord cu tine. Dar n-o să îi dea nimeni nici o lecție pentru că ea oricum nu învață nimic. E prea plină de ea și de dreptatea ei. Nu ar clinti-o nimic din convingerile ei. Singurul lucru de care îi

pasă ei este funcția ei și asta tu nu îi poți lua. Ea e doamna directoare și o să rămână directoare până la pensie. Pentru că politrucii care au pus-o aici habar n-au ce face ea aici și li se rupe fix în paișpe. Cât timp ea corespunde politic, nu o să plece de aici.

(Alex se duce la geam și se uită afară)

ALEX: *(deodată vesel)* Doamna directoare, ce ați face dacă nu ați mai fi directoare? Ați rămâne profesoară aici sau v-ați da demisia?

DIRECTOAREA: *(încă speriată dar își revine)* Normal că aș rămâne aici.

ALEX: *(visător și calm)* Cum așa, să primiți iar ordine? Să nu mai dați dispoziții? V-am zis că puterea e un drog. Chiar ați putea trăi fără asta?

DIRECTOAREA: Nu văd ce te privește pe tine asta.

ALEX: Și dacă eu vă pot da jos? Ce părere aveți?

DIRECTOAREA: Cum să mă dai tu jos? Nu știi ce vorbești.

ALEX: Știți că de obicei când se petrece o sinucidere într-un liceu, directorul zboară?

DIRECTOAREA: Da, de obicei da. Ce e cu asta?

ALEX: *(deschide cu gesturi lente fereastra, se așează pe pervaz)* Păi dacă eu acum mă duc în jos, veniți și dumneavoastră cu mine. Metaforic vorbind.

DIRECTOAREA: *(speriată dar neîncrezătoare)* Nu o să te arunci doar ca să îmi faci mie rău.

ALEX: Vedeți ce meschin gândiți, doamna directoare? Nu vreau să vă fac un rău. Eu vreau să vă învăț ceva dar dumneavoastră refuzați să mă ascultați. Vreau să vă învăț că nu aveți întotdeauna dreptate doar pentru că sunteți mai în vârstă. Și că nu toți tremură în fața puterii, mai sunt și oameni cu coloană vertebrală. Și că nu îmi puteți spune mie cine sunt și cum să arăt. Eu nu o să aștept până am 18 ani ca să am voie să port plete. Pentru că știți ce? Și la 18 ani o să fie alți directori care o să se creadă dumnezei pe pământ și o să aibă alte idei crețe. Așa că eu m-am săturat de abuzul ăsta de putere și decid acum că el trebuie să înceteze. Am să mă arunc, am să vă distrug cariera de mică dictatoare locală, și o să salvez câteva mii de elevi de dumneavoastră.

SEBI: Stai puțin. Frate, ce am vorbit noi mai devreme?

ALEX: ce am vorbit? Că proștii nu învață nimic?

SEBI: Exact.

ALEX: Uite o să vezi că în cazul de față învață. Trebuie doar măsuri radicale.

SEBI: OK, și care e metoda ta? Să se sinucidă câte un om deștept pentru fiecare prost? Dar unde găsești atâția deștepți? Nu e realizabil.

ALEX: Știu că nu e.

(bătăi în ușă)

DIRECTOAREA: Cine e?

NEA MATEI:(*de după ușa*) Eu, doamna directoare!

DIRECTOAREA: Nea Matei, ai chemat poliția?

N M: Am chemat-o dar nu a venit încă. Sunt ocupați cu niște mitinguri ceva.

DIRECTOAREA: Nea Matei, m-au închis aici. Sparge dumneata ușa.

NEA MATEI:Acușica, doamna directoare, acușica. (*începe să lovească în ușă, dar fără succes. Tot meșterește la clanță ceva și eforturile lui se aud în scenă*)

DIRECTOAREA: (*autoritară*) Alexandru Ionescu, dă-te jos de pervaz!

ALEX: Altfel ce?

DIRECTOAREA: Altfel te dau eu jos cu nea Matei.

ALEX: (*zâmbește*) până intră nea Matei eu am și zburat. Parcă asta era expresia dumneavoastră favorită, nu? Cu zborul. " eu vă zbor afară din liceu "... Tare vă mai place puterea asta. Să dați afară oamenii. Uite că unii zboară și fără ajutorul dumneavoastră.

DIRECTOAREA: Alexandru, te rog dă-te jos imediat!

SEBI:(*aspru*) Hai, aruncă-te, ce mai aștepți?

ALEX: (*surprins*) Ce?

SEBI:Asta vrea și ea. Nu îți dai seama cât de ușor i-ar fi și ei si tuturor celorlalți dacă tu ai dispărea? Cât timp tu trăiești în lumea asta le ești ca un ghimpe în ochi tuturor proștilor. Îi deranjezi! Așa cum o deranjei pe stimata doamnă directoare de a dat lege specială pentru tine, să nu te mai vadă prin liceu. Dar când tu nu o să mai fii, mamă ce petrecere! Au scăpat de încă unul! Cine o să îi mai spună ei că greșește? Da, poate nu o să mai fie directoare câțiva ani, până se uită incidentul ăsta. Dar pe urmă ajunge ea iar. Oamenii ca ea înfloresc peste tot! Oameni decisi, de acțiune, care nu se lasă contraziși! Dacă tu pleci acum, ea câștigă!

ALEX: Oricum nu am unde mă duce.

SEBI:Ba da. Rămâi aici, în liceu. Rămâi aici ca să o deranjezi. Vezi, cât timp aberai tu și voiai să o tunzi eu stăteam și mă tot gândeam. Ce facem noi acum? Unde ne ducem? și primul gând a fost că ne transferăm la alt liceu, normal. Dar fiindcă asta e România, e probabil să dăm peste alți profi ca ea. Că așa gândesc toți, nu e ea mai specială. OK, deci nu în România, dar atunci unde? M-am gândit că mergem în străinătate, facem de la capăt clasa a 12-a acolo. Asta e, pierdem un an, dar măcar acolo nu te calcă lumea în picioare. Dar pe urmă m-am gândit: hei, asta vrea și ea! Să plecăm, să nu ne mai vadă! Cât de fericită ar fi ea să nu mai fim aici. așa că eu am decis să rămân. N știu ce decizie iei tu acum, dar eu vreau să o deranjez toată viața și pe ea și pe ăia ca ea. Eu rămân aici.

ALEX: Nu rămâi nici tu aici, ne-a exmatriculat.

SEBI:N-a exmatriculat pe nimeni, a zis și ea la intimidare. Nu există hârtia aia, legal suntem încă elevii liceului. Și dacă ne exmatriculează o dăm în judecată și o să câștigăm.

ALEX: De ce nu mi-ai zis că o putem da în judecată la început, înainte să facem bâlciul ăsta?

SEBI:Pentru că nu mă gândisem.

DIRECTOAREA: Vreți să nu mai vorbiți despre mine ca și cum nu aș fi de față? E foarte jignitor, să știți.

SEBI:și noi suntem jigniți, nu e nici o problemă. Deci, Alex, rămâi sau pleci?

ALEX: Nu știu ce să zic...

SEBI:Hai, decide-te mai repede, că pierdem și ora de mate.

ALEX: Păi în condițiile astea nu pot lucra așa. Cum să te sinucizi grăbit?

SEBI:Așa bine. Deci?

ALEX: Doamna directoare, e adevărat ce zice el?

DIRECTOAREA: Ce anume?

ALEX: Că vă deranjez mai mult viu decât mort?

DIRECTOAREA: *(se gândește un timp, apoi blând)* Nu mă deranjezi nicidecum.

(Alex se dă jos de pe pervaz și vine lângă Sebi.)

SEBI:Bun. Acum că ne-am calmat cu toții, pot să spun și eu ce voiam să zic de la început? Că m-ați întrerupt non-stop. Ascultați-mă și pe mine 5 minute și după aia plecăm. Deci, doamna directoare. Aveți un regulament intern al liceului care este interpretabil și contradictoriu. Pe baza lui nu puteți lua decizii care sunt împotriva legilor statului sau constituției. Pentru că liceul ăsta nu e stat în stat. În clipa când ați decis dumneavoastră cum să arătăm noi, ne-ați încălcat un drept constituțional: dreptul la demnitate personală. De aceea părinții mei vă vor da în judecată pentru abuz de putere. Știu că sunteți până în gât băgată în politică, știu că nu vă e frică de un proces, dar eu zic că e cazul să vă fie. Mai ales că am de gând să implic și presa în povestea asta. Dacă nu doriți să mai intrăm în liceu, scrieți frumos pe o hârtie dispoziția dumneavoastră. Că nu ne dați voie pentru că avem plete bla bla, cu ștampilă și semnătură cu tot. Ca să avem și noi o dovadă în instanță. Pentru că ați fi în stare să îl scoateți vinovat tot pe nea Matei că nu ne-a lăsat în liceu. *(ia o foaie și i-o pune în față)* Scrieți, vă rog.

DIRECTOAREA: *(se uită la foaie, ia pixul în mână, se gândește, apoi îl aruncă cât colo)* Nu scriu nimic.

SEBI:Dacă nu avem nimic scris, decizia asta nu există. Vă dați seama? O să aveți pletoși în liceu. *(își amintește)* De fapt nu e nevoie. Am fișuica de la avizier. E semnată, are și ștampilă, e perfectă. *(scoate foaia de la început, din scena 1)*

DIRECTOAREA: de unde o ai?

SEBI:Păi de la avizier.

DIRECTOAREA: *(îi smulge hârtia și o rupe)*

SEBI:Vă dați seama ce ați făcut? O să se umple liceul de indecenți cu plete.

DIRECTOAREA: Hai, gata. Mergeți la ore. Audiența s-a terminat.

(intră nea Matei victorios.)

NEA MATEI:doamna directoare, am descuiat ușa.

DIRECTOAREA: Nu mai e nevoie, nea Matei.

NEA MATEI:Atunci eu...

DIRECTOAREA: condu-i pe domnii elevi. Tocmai plecau.

NEA MATEI:Și ce ați zis mai devreme, că mă dați afară... mai e valabil?

DIRECTOAREA: *(nervoasă)* Ți-am zis că nu mai e nevoie, ce n-ai înțeles?

NEA MATEI:*(vesel)* Am înțeles acum, gata. Hai, băieți, să o lăsăm să lucreze.

(cei trei se îndreaptă spre ușă)

DIRECTOAREA: Băieți, să nu credeți că v-am iertat așa ușor. De exmatriculat nu vă exmatriculez, dar în BAC tot nu intrați pentru că nu o să treceți clasa. O să am eu grijă să rămâneți repetenți.

SEBI:Nici nu mă îndoiesc de asta. n-ați mai fi dumneavoastră dacă nu ați face-o. Dar pe noi chiar nu ne deranjează, să știți. Încă un an cu dumneavoastră, încă un an în care o să vă stăm ca sarea în ochi. Așa e perfect!

ALEX: Doamna directoare, mie îmi pare rău de dumneavoastră. Probabil că nu ați înțeles nimic din ce s-a întâmplat aici. Noi tot golani am rămas în ochii dumneavoastră. Dar vreau să știți că eu am învățat ceva din chestia asta: că nu vreau să ajung ca dumneavoastră. Orice aș face, nu vreau să ajung într-o poziție de putere, să abuzez oameni și să mă cred infailibil. E ca și cum ai fi infirm dar tu nu îți dai seama, însă ceilalți o văd.

DIRECTOAREA: Ieșiți afară odată, am de lucru.

(cei trei ies. Directoarea rămâne gânditoare, se duce la fereastră, se uită în gol, apoi înghide geamul. Se așează la birou și privește în gol câteva clipe. Apoi oftează și se apucă de lucru.)

SFÂRȘIT